Dilluns 26 de durant l'any

Text de l'Evangeli (*Lc* 9,46-50): En aquell temps, s'introduí en ells el pensament de qui era el més gran d'ells. Però Jesús, sabent el pensament dels seus cors, prenent un infant, el posà al seu costat, i els digué: «Qualsevol que aculli aquest infant en el meu nom, a mi m'acull; i tot el qui m'acull a mi, acull el qui m'ha enviat, perquè el qui és el menor entre tots vosaltres, aquest és el més gran».

I responent Joan, digué: «Mestre, hem vist algú que en el teu nom expulsa dimonis i li ho hem prohibit, perquè no segueix amb nosaltres». I li digué Jesús: «No li ho prohibiu, ja que el qui no està contra vosaltres, està amb vosaltres».

© Albada Editorial / evangeli.net

«El menor entre tots vosaltres, aquest és el més gran»

Prof. Dr. Mons. Lluís CLAVELL
(Roma, Itàlia)

Avui, camí de Jerusalem cap a la passió, «S'introduí en ells el pensament de qui era el més gran d'ells» (Lc 9,46). Cada dia els mitjans de comunicació i també les nostres converses estan plenes de comentaris sobre la importància de les persones: dels altres i de nosaltres mateixos. Aquesta lògica només humana produeix sovint desig de triomf, d'ésser reconegut, apreciat, agraït, i manca de pau, quan aquests reconeixements no arriben.

La resposta de Jesús a aquests pensaments —i potser també comentaris— dels deixebles recorda l'estil dels antics profetes. Abans de les paraules hi ha els gestos. Jesús «prenent un infant, el posà al seu costat» (Lc 9,47). Després ve l'ensenyament: «El menor entre tots vosaltres, aquest és el més gran» (Lc 9,48). —Jesús, ¿per què ens costa tant d'acceptar que això no és una utopia per a gent que no està ficada en el tràfec d'una feina intensa, en la qual no manquen els cops d'uns contra d'altres, i que, amb la gràcia teva, ho podem viure tots? Si ho féssim tindríem més pau interior i treballaríem amb més serenitat i alegria.

Aquesta actitud és també la font d'on brolla l'alegria, en veure que altres treballen bé per Déu, amb un estil diferent del nostre, però sempre valent-se del nom de Jesús. Els deixebles volien impedir-ho. En

canvi, el Mestre defensa aquelles altres persones. Novament, el fet de sentir-nos fills menuts de Déu ens facilita tenir el cor obert vers tothom i créixer en la pau, la joia i l'agraïment. Aquests ensenyaments han valgut a santa Tereseta de Lisieux el títol de “Doctora de l'Església”: en el seu llibre Història d'una ànima, ella admira el bell jardí de flors, que és l'Església i està contenta en saber-se una petita flor. Al costat dels grans sants —roses i assutzenes— hi ha les petites flors —com les margarites o les violetes— destinades a donar plaer als ulls de Déu, quan Ell fixa el seu esguard en la terra.

Pensaments per a l'Evangeli d'avui

- «És millor ser cristià sense dir-ho, que dir-ho sense ser-ho. És una cosa òptima ensenyar, però a condició que es practiqui el que s’ensenya» (Sant Ignasi d’Antioquia)

- «Sovint ens comportem com a controladors de la gràcia i no com a facilitadors. Però l’Església no és una duana» (Francesc)

- «Extraordinaris o simples i humils, els carismes són gràcies de l’Esperit Sant que, directament o indirectament, tenen una utilitat eclesial, ja que s’ordenen a l’edificació de l’Església, al bé dels homes i a les necessitats del món» (Catecisme de l’Església Catòlica, nº 799)